

ми помага. Па и казватъ, че много обичали раци. Цѣли ги гълтали.

Въ това време надъ двореца се мърнала страшна сѣнка. Две жълти ржце почнали да пипатъ подъ камънитѣ, а надъ тѣхъ свѣтнаха очи — като два разпалени вжглена. Всичко млъкнало и се смръзнало отъ страхъ. Само царьтъ се промъкналъ излека — да се скрие подъ рака. За да бжде по-сигуренъ, той се хваналъ за корема му. Но въ това време ржката напипала рака и го дигнала нагоре — право къмъ устата. Ала ракътъ стисналъ съ щипкитѣ си жилавитѣ прѣсти, що го държели. Ржката се разтвори, но жбитѣ на рибаря вече отхапали оная щипка на рака, която стискала отровата.

Царьтъ избѣгалъ и се скрилъ вдънъ двореца си. Избѣгалъ и ранениятъ ракъ. А старата риба не видѣла нищо, защото била заспала втори сънъ.

Следъ малко жълтиятъ рибаръ се прострѣлъ мъртавъ и похлупилъ съ трупа си цѣлия дворецъ. Царьтъ помислилъ, че се е стъмнило, та си легналъ и заспалъ. Когато заспало всичко въ морето, вълнитѣ разклатили трупа и го подели нагоре. Тримата жълти рибари видѣли своя другаръ, че се люшка по водата. Повикали го, той се не обадилъ. Морето се страшно развълнувало. Тримата му другари гледали, какъ го носи морето, но се не решавали да влѣзатъ. И докато стояли на пѣска, та гледали очудено, една голѣма-голѣма вълна ги облѣла и тѣ се удавили.

И заживѣли си пакъ спокойно рибитѣ.

Николай Райновъ

